

Arrest

nr. 165 147 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 30 augustus 2013.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2005 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot vestiging in het Rijk.

1.2. Op 27 mei 2013 geeft de Commissie van Advies voor vreemdelingen een advies waarin deze meent dat uitzetting gerechtvaardigd is.

1.3. Op 30 augustus 2013 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een koninklijk besluit tot uitzetting uitgevaardigd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20 gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 13 april 2005 een aanvraag tot vestiging indiende;

Overwegende dat hij op 13 september 2005 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 18 maart 2011 en 8 juni 2012 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, cocaïne, heroïne en morfine, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of door enig ander middel, of tot dit gebruik te hebben aanzet, namelijk cannabis, cocaïne, heroïne en morfine, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor hij op 27 augustus 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van 5 jaar uitgezonderd 30 maanden effectief;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 27 mei 2013 stelt "dat uit de rechterlijke uitspraak, met name de aard van de feiten en de uitgesproken straf er kan afgeleid worden dat betrokkene onbetwistbaar door zijn persoonlijk gedrag een groot en ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid in België; dat betrokkene er doelbewust voor gekozen heeft zich in de georganiseerde criminaliteit te storten en met het oog op persoonlijk geldgewin de gezondheid van anderen in gevaar te brengen; dat betrokkene sinds 13 september 2005 verblijfsrecht heeft in België; dat hij samen met zijn ouders, broers en zus vanuit Spanje kwam om zich in België te vestigen; dat geen van zijn familieleden hem kwamen bezoeken toen hij in de gevangenis zat; dat zijn broers ook in de gevangenis zaten aangezien zij mee veroordeeld werden in de drugszaak; dat zij riskeren een uitzettingsbevel te krijgen; dat betrokkene verklaart dat hij in België nooit gewerkt heeft; dat hij sinds hij in België verblijfsrecht heeft gedurende langere periodes teruggekeerd is naar Spanje om daar te werken in de tuinbouw; dat hij verklaart dat er thans minder werkgelegenheid is in Spanje; dat hij verklaart Nederlands te leren doch bij zijn verschijning voor de Commissie hij zich diende te laten bijstaan door een familielid als tolk; dat hij thans 28 jaar oud is; dat hij een volwassen man is die op eigen benen kan staan; dat hij in de periode dat hij in België verblijfsrecht had hij zich hier heeft bezig gehouden met drugsdelicten; dat hij regelmatig teruggekeerd is naar Spanje; dat het feit dat zijn ouders in België wonen het niet van aard is om een uitzetting in de weg te staan; dat niets hem belet om terug te keren naar Marokko en daar een gezin te stichten; dat zijn familie hem daar kan komen bezoeken ook al kwamen ze hem ook al niet bezoeken in de gevangenis; dat zijn familie hem er overigens niet heeft van kunnen weerhouden om misdrijven te plegen; dat ze er niet voor konden zorgen dat hij zich kon integreren in België; dat integendeel zijn broers riskeren om eveneens uitgezet te worden naar Marokko; dat in deze omstandigheden de familiebanden in België niet opwegen tegen het recht van de Belgische samenleving om de openbare orde en veiligheid te beschermen tegen vreemdelingen die in België enkel criminele activiteiten hebben ontwikkeld";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat zijn ouders, zus en 3 broers gevestigd zijn en dat ze niet op bezoek kwamen in de gevangenis;

*Overwegende dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Marokko en in Spanje heeft gewoond;
Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen*

Overwegende dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid moeten worden beschermd tegen de drugshandelaar die betrokkene is en dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel is;

Overwegende de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde supérieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- DARKAOUI Mohamed, geboren te Nador op 3 januari 1985 wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is belast met de uitvoering van dit besluit."

2. Over het voorwerp van het beroep

Hoewel de verzoekende partij zelf het voorwerp van haar beroep omschrijft als een beslissing haar aanvraag conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk te verklaren, blijkt uit de uiteenzetting in haar verzoekschrift dat zij doelt op het koninklijk besluit van 30 augustus 2013, beslissing die zij ook bij haar verzoekschrift voegde als bestreden beslissing. Voorts blijkt dat de verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift de schorsing en de nietigverklaring vraagt van het koninklijk besluit van 30 augustus 2013. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat het voorwerp van het beroep het koninklijk besluit van 30 augustus 2013 betreft en wijst zij erop dat het omschrijven van het voorwerp als een beslissing haar aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, een materiële vergissing betreft.

De verwerende partij bevestigt dat het voorwerp van het beroep het koninklijk besluit van 30 augustus 2013 betreft en stelt, hierop gewezen ter terechtzitting, dat de omschrijving van het voorwerp in haar nota met opmerkingen als het ministerieel besluit van 30 augustus 2013 een materiële misslag betreft.

3. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

4. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve vast dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van de heer D. Mo., geboren op 3 januari 1985, met nummer 5748739 (kenmerk van het dossier bij de verwerende partij).

Uit het onderhavig verzoekschrift blijkt dat dit werd ingediend door de heer D. Mu..

De Raad wijst er op dat de op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift er dienen voor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt. Dit maakt dat sommige van deze vermeldingen gelet op het doel ervan soepel geïnterpreteerd kunnen worden in die zin dat de minste miskennis of verzuim niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute.

In casu oordeelt de Raad dat de bepalingen van artikel 39/69 van de vreemdelingenwet zijn ingevoerd om hem, alsook de andere partijen in het geding, de nodige informatie te verstrekken om het beroep te kunnen behandelen.

Een materiële vergissing in de vermelding van de naam van de verzoekende partij leidt niet tot de onontvankelijkheid van het beroep, indien ze de rechten van verdediging niet schaadt (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 29)

De Raad is van oordeel dat de materiële vergissing in de vermelding van de naam van de verzoekende partij niet geleid heeft tot een belemmering van de vlotte procesgang. Immers blijkt uit de vermelding van de geboortedatum (3 januari 1985) en vermelding van het nummer (5748739) in het verzoekschrift duidelijk dat het om de heer D. Mo. gaat.

Ook stelt de Raad vast dat de rechten van verdediging niet geschonden werden, nu uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij bij het bespreken van de middelen ervan uitgegaan is dat de verzoekende partij de heer D. Mo. betrof ten aanzien van wie de bestreden beslissing werd genomen. Immers wijst ze in de feiten naar de geboortedatum van voormelde persoon en benoemt zij deze persoon als 'verzoekende partij' alsook wordt in de verweernota melding gemaakt van het kenmerk van het dossier bij de verwerende partij van de heer D. Mo. Er blijkt dan ook dat de verwerende partij en de Raad over de nodige informatie beschikken om het beroep te behandelen.

Het is aldus duidelijk dat het doel van de norm, namelijk de nodige informatie verschaffen, *in casu* werd bereikt en dat de rechten van verdediging niet geschonden worden.

Het beroep is ontvankelijk.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 24 en 39/57 van de vreemdelingenwet.

5.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"Artikel 24 vreemdelingenwet bepaalt

De kennisgeving van de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten vermeldt de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten"

De akte van kennisgeving die werd betekend door W.A. (...), administratief assistent, bevat de vermelding van de termijn waarbinnen bezoeker het grondgebied dient te verlaten,

te weten 30 dagen vanaf de datum van de betekening van het besluit. Echter, doordat de vermeldde datum van kennisgeving gesteld is op "2013", is het onmogelijk om uit de akte van kennisgeving af te leiden wanneer de termijn ingaat.

Nochtans is het voor verzoeker van het grootste belang om precies te weten wanneer hij het grondgebied moet verlaten, gezien de gedwongen uitzetting die hij anders riskeert.

Verder verwijst de akte van kennisgeving ook nog verkeerdelijk naar een termijn van 15 dagen om beroep aan te tekenen, terwijl deze toch 30 dagen moet bedragen. Dat reeds uit deze slordigheden kan worden afgeleid dat de administratieve procédure weinig oog heeft voor de concrete situatie van verzoeker wat weerspiegeld wordt in de motivering van de beslissing."

5.1.2. De ontvankelijkheid *ratione temporis* van de vordering wordt niet betwist. Voorts stelt de Raad vast dat de termijn van dertig dagen vanaf de datum van de betekening van het besluit, zelfs indien niet gepreciseerd werd op welke datum in 2013 de bestreden beslissing betekend werd – waarbij bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij onderhavig beroep instelde op 20 november 2013 zodat zij ten laatste op voormelde datum kennis had gekregen van de bestreden beslissing - , heden in 2016, verstreken is. Gelet op voorgaande vaststellingen, blijkt niet dat de verzoekende partij een actueel belang heeft bij dit middel. Hierop gewezen ter terechtzitting, verklaart de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De verzoekende partij toont geen actueel belang aan bij het eerste middel.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat een eventueel gebrek in de kennisgeving de wettigheid van de beslissing niet aantast.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 24 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de kennisgeving van de uitzettingsbesluiten de termijn vermeldt waarbinnen de vreemdeling het grondgebied dient te verlaten. Uit de door de verzoekende partij voorgelegde akte van kennisgeving blijkt duidelijk dat deze akte, die door de verzoekende partij duidelijk werd ontvangen daar zij ze voegt bij het verzoekschrift ingediend op 20 november 2013, de voornoemde termijn vermeldt en dit als volgt: *"Betrokkene zal 30 dagen hebben om het grondgebied te verlaten vanaf de datum van de betekening van het besluit"*.

5.2. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

5.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

"De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...

Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71). De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer

dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu maakt de bestreden beslissing wel degelijk een afweging van artikel 8 EVRM met de belangen van openbare orde, maar zij doet dit wel op basis van onvolledige informatie. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen bezoek kreeg in de gevangenis van zijn familieleden, waaruit moet worden afgeleid dat het gezinsleven van verzoeker alvast niet kan opwegen tegen de belangen van openbare orde. Nochtans wordt nergens melding gemaakt van het feit dat verzoeker reeds vanaf 13 april 2005 inwoont bij zijn ouders in België, dat zijn ouders ook na zijn verblijf in de gevangenis hun zoon opnamen in het gezin, wat blijkt uit het uittreksel uit het bevolkingsregister van 16 mei 2013, een maand nadat verzoeker de gevangenis verliet. Bovendien onderhoudt verzoeker wel degelijk contact met zijn broers hetgeen ook niet betwist wordt door de commissie. De stelling dat zijn broers eveneens riskeren om het land te worden uitgezet neemt niet weg dat dit tot op heden niet is gebeurd en zij zich dus inderdaad nog steeds in België verblijven.

Dat het besluit het ernstig risico voor de openbare orde enkel afleidt uit de veroordeling van de correctionele rechtbank, dewelke wel gesteund is op vroeger persoonlijk gedrag van verzoeker, maar voor het overige er niet in slaagt de motivering te individualiseren. De beslissing stelt dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde.

Deze stelling wordt niet gestaafd door het werkelijke gedrag van betrokkene die momenteel met in het minst betrokken is bij nieuwe misdadige feiten of onderzoek daarnaar.

Inbreuken op de drugwetgeving zijn bovendien een maatschappelijk probleem en veel minder een probleem van individuele misdadigers. De verwijdering van één gewezen drughandelaar uit het rijk verminderd niet het aanbod van drugs dat op de markt is en nog veel minder de vraag naar dergelijke psychotrope stoffen. Het is dus maar zeer de vraag of het belang van de openbare orde wel gediend is met de individuele verwijdering van verzoeker die slechts kon handelen zoals hij deed omdat hij illegale diensten aanbood waar een zeer grote vraag naar is. Dit neemt niet weg dat de rechterlijke macht deze gedragingen die bij wet strafbaar zijn gesteld ook daadwerkelijk dient te bestraffen, maar houdt wel in dat een administratieve overheid bij het nemen van haar beslissingen moet afwegen of deze wel nuttig en doeltreffend zijn voor het bereiken van haar legitieme doelen. De bestreden beslissing betreft immers niet het opleggen van een nieuwe straf, maar een zuivere administratieve beslissing. Het niet automatisch nemen van een uitzettingsbeslissing kan dus ook niet redelijkerwijze geacht worden te gaan leiden tot een situatie van straffeloosheid.

De verwijdering van verzoeker, die trouwens niet meer handelt in drugs, heeft geen enkele impact op de mogelijkheid dat nieuwe drugsfeiten zullen worden gepleegd in het Rijk.

Uit het aannemen van deze objectieve vaststellingen die reeds voorhanden waren bij het nemen van de bestreden beslissing, moet logischerwijs volgen dat bij de afweging van de belangen van openbare orde tegenover de individuele belangen van verzoeker de overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat zij deze niet correct heeft beoordeeld, daar het gezinsbelang veel harder doorweegt dan aangenomen en het openbaar belang veel minder wordt geaffecteerd dan gesteld.

Het middel is ernstig."

5.2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de

toepasselijke wettelijke bepalingen, immers geduid dat de verzoekende partij wordt uitgezet omdat uit de in de bestreden beslissing opgesomde feiten blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad. In de bestreden beslissing wordt voorts gewezen op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen van 27 mei 2013 waarin gesteld wordt dat uit de aard van de feiten en de uitgesproken straf kan afgeleid worden dat de verzoekende partij onbetwistbaar door haar persoonlijk gedrag een groot en ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid in België, dat de verzoekende partij er doelbewust voor gekozen heeft zich in de georganiseerde criminaliteit te storten, en met het oog op persoonlijk geldgewin, de gezondheid van anderen in gevaar te brengen. In het advies waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt en uit geciteerd wordt staat verder dat de verzoekende partij sinds 2005 een verblijfsrecht heeft in België en samen met haar gezin vanuit Spanje kwam, doch dat geen van de familieleden haar kwam bezoeken in de gevangenis, dat haar broers ook in de gevangenis zaten daar zij mee veroordeeld werden in de drugszaak, dat zij riskeren een uitzettingsbevel te krijgen, dat de verzoekende partij verklaart nooit in België te hebben gewerkt, dat zij wel gedurende langere periodes is teruggekeerd naar Spanje om daar te werken, dat zij verklaart dat er thans minder werkgelegenheid is in Spanje alsook Nederlands te leren, doch dat zij bij haar verschijning voor de Commissie zich diende te laten bijstaan door een familielid als tolk, dat zij 28 jaar oud is en een volwassen man is die op eigen benen kan staan. In het in de bestreden beslissing geciteerde advies wordt voorts geargumenteed dat de verzoekende partij tijdens haar wettig verblijf in België zich heeft bezig gehouden met drugsdelicten, dat zij regelmatig is teruggekeerd naar Spanje, dat het feit dat haar ouders in België wonen niet van aard is om de uitzetting in de weg te staan, dat niets belet om terug te keren naar Marokko en daar een gezin te stichten, dat haar familie haar daar kan komen bezoeken ook al kwamen ze haar niet bezoeken in de gevangenis, dat haar familie er haar niet van heeft kunnen weerhouden misdrijven te plegen en dat ze er niet konden voor zorgen dat zij zich integreerde in België, dat integendeel haar broers eveneens riskeren uitgezet te worden naar Marokko, dat in deze omstandigheden de familiebanden niet opwegen tegen het recht van de Belgische samenleving om de openbare orde en veiligheid te beschermen tegen vreemdelingen die in België enkel criminele activiteiten ontwikkeld hebben. In de bestreden beslissing kan voorts gelezen worden dat het niet betwist wordt dat de verwijdering een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij, dat haar ouders, zus en drie broers in België gevestigd zijn en niet op bezoek kwamen in de gevangenis, dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Marokko en Spanje heeft gewoond, dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen, dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid moeten worden beschermd tegen de drugshandelaar die de verzoekende partij is en dat een terugwijzing hiertoe een gepaste maatregel is, dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde en dat het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde superieur is aan haar privébelangen, gelet op de dramatische gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers zodat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat haar familiale en persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

5.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

5.2.4. De verzoekende partij meent dat hoewel de bestreden beslissing een afweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM met de belangen van de openbare orde, zij dit doet op grond van onvolledige informatie. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij geen bezoek kreeg in de gevangenis waaruit dient afgeleid te worden dat het gezinsleven van de verzoekende partij niet kan opwegen tegen de belangen van de openbare orde, doch dat er nergens melding wordt gemaakt van het feit dat de verzoekende partij reeds vanaf 13 april 2005 bij haar ouders inwoont in België en dat haar ouders haar ook na haar verblijf in de gevangenis opnamen in het gezin, dat zij bovendien contacten onderhoudt met haar broers en dat de stelling dat zij eveneens riskeren het land te worden uitgezet niet wegneemt dat dit tot op heden niet is gebeurd en zij nog steeds in België verblijven.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geenszins betwist dat de verwijdering een inmenging vormt in haar gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat hieruit ook kan afgeleid worden dat de verwerende partij het bestaan van een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België niet betwist. Zodoende is een verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij reeds vanaf 13 april 2005 bij haar ouders inwoont in België en dat haar ouders haar ook na haar verblijf in de gevangenis opnamen in het gezin en zij contact onderhoudt met haar broers die nog steeds in België verblijven - feiten die het bestaan van een gezinsleven kunnen aantonen - niet dienstig. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, nu blijkt dat zij het bestaan van het gezinsleven niet betwist, diende te motiveren op welke gronden zij het bestaan van een gezinsleven aanvaarde. De verzoekende partij toont met de verwijzing naar deze elementen die het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België onderbouwen, ook niet aan dat de verwerende partij op basis van incorrecte gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen en dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de verzoekende partij voortvloeit zodanig is dat haar familiale en persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, nu de familie van de verzoekende partij niet bij haar op bezoek kwam in de gevangenis, de verzoekende partij het grootste deel van haar leven in Spanje en Marokko heeft gewoond, de Belgische maatschappij en de volksgezondheid dienen te worden beschermd tegen de drugshandelaar, de gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers dramatisch zijn en het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending op de openbare orde.

5.2.5. De verzoekende partij meent voorts dat de bestreden beslissing het ernstig risico voor de openbare orde enkel afleidt uit de veroordeling van de correctionele rechtbank, welke gesteund is op vroeger persoonlijk gedrag maar voor het overige er niet in slaagt de motivering te individualiseren. Zij stelt dat de stelling dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag een ernstig en actueel risico aantoonde voor een nieuwe schending van de openbare orde niet gestaafd wordt door haar werkelijke gedrag daar zij momenteel niet in het minst betrokken is bij nieuwe misdadige feiten of onderzoek daarnaar.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet. Ingevolge dit artikel kan een gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, uitgezet worden wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad. Aldus is niet bepalend voor de uitzetting het risico voor een schending van de openbare orde, doch wel het feit de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig te hebben geschaad. Overeenkomstig het derde lid van artikel 20 van de vreemdelingenwet mag de uitzettingsmaatregel enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling.

In casu wordt in het bestreden besluit weerhouden dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad. Hierbij wordt duidelijk aangegeven op basis van welke

door de verzoekende partij gepleegde strafrechtelijke feiten de verwerende partij tot dit besluit is gekomen. Het betreft het zich tussen 18 maart 2011 en 8 juni 2012 schuldig maken, als dader of mededader, aan het in bezit hebben, verkopen of te koop stellen, afleveren of aanschaffen van verdovende middelen, namelijk cannabis, cocaïne, heroïne en morfine, dit misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van vereniging; aan het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of enig andere middel, of tot dit gebruik te hebben aanzet, namelijk cannabis, cocaïne, heroïne en morfine, dit misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van vereniging, feiten waarvoor zij op 27 augustus 2012 veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van 5 jaar uitgezonderd 30 maanden effectief. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan ook geenszins worden vastgesteld dat de verwerende partij nalaat te individualiseren. Er wordt duidelijk verwezen naar het persoonlijk gedrag (het in bezit hebben, verkopen of te koop stellen, afleveren of aanschaffen, als dader of mededader, van verdovende middelen alsook het gemakkelijker maken voor een ander van het gebruik van verdovende middelen door het verschaffen van een lokaal of enig andere middel, of het aanzetten tot dit gebruik) van de verzoekende partij om te besluiten dat zij de openbare orde heeft geschaad.

Tenslotte wenst de Raad er nog op te wijzen dat waar de verzoekende partij lijkt te willen aantonen dat zij geen nieuwe schending van de openbare orde heeft begaan, dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde aantoon. Met de enkele verwijzing naar het feit dat zij momenteel niet betrokken is bij een nieuwe schending van de openbare orde of onderzoek daarnaar, toont de verzoekende partij niet aan dat het oordeel dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde aantoon, foutief of kennelijk onredelijk is. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij verklaarde in België nooit gewerkt te hebben en dat er thans minder werkgelegenheid is in Spanje, waar zij gedurende langere periodes in de tuinbouw gewerkt heeft. Ook ter gelegenheid van het verzoekschrift toont de verzoekende partij niet aan heden over werk of een inkomen te beschikken, zodat het de Raad niet kennelijk onredelijk voorkomt te oordelen dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde aantoon.

5.2.6. In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat inbreuken op de drugswetgeving een maatschappelijk probleem zijn en minder een probleem van individuele misdadigers, dat de verwijdering van één drugshandelaar uit het Rijk niet het aanbod van drugs op de markt vermindert en nog minder de vraag naar psychotrope stoffen, dat het dus maar zeer de vraag is of het belang van de openbare orde gediend is met haar verwijdering daar zij slechts kon handelen zoals zij deed omdat zij illegale diensten aanbood waar een zeer grote vraag naar is, dat een administratieve overheid bij het nemen van een beslissing moet afwegen of deze maatregel wel nuttig en doeltreffend is voor het bereiken van de legitieme doelen, dat haar verwijdering geen enkele impact heeft op de mogelijkheid dat nieuwe drugsfeiten zullen worden gepleegd in het Rijk waarbij zij aangeeft dat zij niet meer handelt in drugs, kan zij niet gevolgd worden. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de inbreuken op de drugswetgeving 'minder' een probleem zijn van individuele misdadigers. Zij gaat er ook aan voorbij dat hoewel het verwijderen van één drugshandelaar niet de hoeveelheid drugs op de markt vermindert noch de vraag naar drugs, het wel verhindert dat de aangeboden drugs bij de aanvragers terechtkomt. Bovendien werd de verzoekende partij ook veroordeeld omwille van het gebruik van verdovende middelen voor een ander gemakkelijker te hebben gemaakt door het verschaffen van een lokaal of enig andere middel, of tot dit gebruik te hebben aanzet. Betreffende de vraag of de openbare orde gediend is met haar verwijdering nu deze, volgens de verzoekende partij, geen enkele impact heeft op de mogelijkheid dat nieuwe drugsfeiten zullen worden gepleegd in het Rijk waarbij zij aangeeft dat zij niet meer handelt in drugs, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering dat zij niet meer handelt in drugs en herhaalt zij dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij gelet op het winstgevende karakter van haar misdadig gedrag een ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de beslissende overheid op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

5.2.7. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een inmenging van het openbaar bestuur is toegestaan indien dit in een wetbepaling is voorzien en vereist is om bepaalde doelstellingen te bereiken. *In casu* staat het niet ter discussie dat in artikel 20 van de vreemdelingenwet is voorzien dat een vreemdeling die de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad kan worden uitgezet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een uitzetting van de verzoekende partij vereist is omdat uit de in de bestreden beslissing opgesomde feiten blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad en dat een uitzetting een inmenging vormt in haar privé- en gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM doch dat deze inmenging gerechtvaardigd is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Deze vaststellingen vinden steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier waaruit onder meer blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden effectief voor drugsdelicten. Ook blijkt uit de bestreden beslissing waarom een inmenging gerechtvaardigd is. Zo wordt er gewezen op het feit dat de Belgische maatschappij en volksgezondheid moeten worden beschermd tegen de drugshandelaar, dat de gevolgen van de drugshandel voor de familiale omgeving van de gebruikers dramatisch is en dat er een ernstig en actueel risico is voor een nieuwe schending van de openbare orde gelet op het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij meent dat, bij een afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, moet vastgesteld worden dat het gezinsbelang veel harder doorweegt dan aangenomen, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen, gemotiveerd wordt, betreffende het gezinsleven, dat haar familieleden de verzoekende partij niet kwamen bezoeken in de gevangenis, dat de verzoekende partij nooit in België gewerkt heeft, dat zij gedurende langere periodes teruggekeerd is naar Spanje om daar te werken, dat zij verklaarde Nederlands te leren doch diende te worden bijgestaan door een familielid als tolk, dat zij 28 jaar oud is en een volwassen man die op haar eigen benen kan staan, dat zij zich tijdens het verblijfsrecht in België bezig heeft gehouden met drugsdelicten, dat het feit dat haar ouders in België wonen niet van aard is om een uitzetting in de weg te staan, dat niets haar belet om terug te keren naar Marokko, dat haar familie haar daar kan komen bezoeken ook al kwamen ze niet op bezoek in de gevangenis, dat haar familie er haar overigens niet van heeft kunnen weerhouden om misdrijven te plegen en er niet kon voor zorgen dat zij zich in België integreerde, dat integendeel haar broers ook het risico lopen te worden uitgezet naar Marokko, dat in deze omstandigheden de familiebanden niet opwegen tegen het recht van de Belgische samenleving om de openbare orde en veiligheid te beschermen tegen vreemdelingen die in België enkel criminele activiteiten hebben ontwikkeld. De verzoekende partij weerlegt deze concrete motieven niet. De verzoekende partij laat in haar verzoekschrift voorts na aan te tonen welke concrete hinderpalen er zijn voor het verderzetten van haar gezinsleven in haar herkomstland. Het enkele feit dat haar ouders een wettelijk verblijf hebben in België en haar broers nog het land niet zijn uitgezet, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Zoals blijkt uit punt 4.2.4., maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de belangenafweging gemaakt in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

5.2.8. Het enig middel is ongegrond.

6. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:N

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

N. VERMANDER